

PRO MEMORIA

Profesor Edmund Kazimierz Prost**(1921 – 2008)**

Edmund Kazimierz Prost urodził się 9 kwietnia 1921 r. w Janowie Lubelskim, w rodzinie oficera Wojska Polskiego, jako potomek hugenotów francuskich, którzy w wyniku wojen religijnych XVI-XVII w. przybyli z Francji do Württembergii, a stamtąd na początku XIX w. do Polski. Po ukończeniu renomowanego gimnazjum im. Stefana Czarnieckiego w Chełmie Lubelskim Edmund Kazimierz uzyskał maturę w 1939 r. W tym samym czasie wybuchła wojna, nastąpiła okupacja niemiecka, a wraz z nią trudne chwile, które dotknęły rodzinę - rozstrzelanie ojca, wielomiesięczny pobyt Edmunda w niemieckim więzieniu, wyjazd do Warszawy, a stamtąd ucieczka w czasie Powstania.

Do Lublina trafił po zakończeniu wojny, gdzie rozpoczął studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Przed ich ukończeniem otrzymał propozycję pracy naukowej w Katedrze Higieny Środków Spożywczych pod kierunkiem prof. Alfreda Trawińskiego, uczonego o międzynarodowym autorytecie. W 1949 r. ukończył studia, uzyskując dyplom lekarza weterynarii, a w 1950 r. promowany został na stopień doktora medycyny weterynaryjnej.

W 1955 r. miejscem pracy Profesora stała się Wyższa Szkoła Rolnicza w Lublinie w Katedrze Higieny Żywności Zwierzęcego Pochodzenia, Wydziału Weterynaryjnego. Na tym Wydziale przeszedł Profesor wszystkie stopnie kariery naukowej, uzyskując w 1976 r. tytuł profesora zwyczajnego.

Tematyka badawcza Profesora obejmowała wpływ czynników szkodliwych na przydatność spożywczą surowców rzeźnych, wpływ fizjologicznych czynników zwierzęcych na cechy jakościowe jadalnych surowców oraz zmienność wartości odżywczej i jakości zdrowotnej żywności zwierzęcego pochodzenia w zależności od warunków jej uzyskiwania i przechowywania.

Efektem działalności naukowej Profesora jest 170 publikacji, w tym oryginalne prace badawcze i przeglądy naukowe (publikowane także w renomowanych czasopismach zagranicznych), 10 pozycji książkowych i dydaktycznych, które były wielokrotnie wznawiane oraz monografia w języku angielskim i japońskim pt. „*Food - borne Salmonellosis*”, opracowana wspólnie z prof. H. Riemannem z USA.

Duża wiedza, osiągnięcia naukowe, współpraca z renomowanymi ośrodkami naukowymi zadecydowały o uznaniu Profesora jako niekwestionowanego autorytetu w zakresie higieny żywności. Był wielokrotnie zapraszany przez uniwersytety europejskie i amerykańskie, jako wykładowca oraz przez FAO, jako ekspert tej organizacji ds. higieny żywności (Barbados, Botswana, Wietnam).

Był promotorem 17 przewodów doktorskich, 5 przewodów habilitacyjnych z zakresu higieny i technologii żywności zwierzęcego pochodzenia. Wielu z Jego uczniów zostało nie tylko doprowadzonych do stopni i tytułów naukowych, ale i ukierunkowanych naukowo. Pracowitość i zaangażowanie we wszystkich działaniach powodowały, że profesor obdarzany był licznymi funkcjami w świecie nauki. Kierownictwo Katedry Higieny Żywności (1961-1991); funkcja dziekana Wydziału (1962-1966); wybór na rektora Akademii Rolniczej w Lublinie w trudnym okresie lat 1981-1987 i w tym samym czasie na wiceprezydenta Światowego Stowarzyszenia Weterynaryjnego oraz wiceprezydenta Światowego Towarzystwa Higienistów Żywnościowych, a także prezesa Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych (1960-1997 z przerwami), i wreszcie wybór na prezesa Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (1991-2008) - to tylko niektóre aspekty Jego pracowitego życia.

Dowodem wysokiego uznania dla wszechstronnej działalności Profesora było przyznanie tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Humboldta w Berlinie (1990) i Akademii Rolniczej w Lublinie (1999) oraz wyróżnienie członkostwem honorowym przez Światowe Stowarzyszenie Weterynaryjne i Polskie Towarzystwo Nauk Weterynaryjnych.

W latach 1970-1983 pełnił funkcję redaktora naczelnego „Polskiego Archiwum Weterynaryjnego”, a od 1967 r. „Medycyny Weterynaryjnej”.

Uhonorowany został medalem im. Oczapowskiego, przyznawanym przez Wydział V PAN oraz wieloma odznaczeniami państwowymi, m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem Archidiecezji Lubelskiej „*Lumen Mundi*”, nagrodą główną TU Alianz Polska S.A. w dziedzinie nauka oraz licznymi odznaczeniami resortowymi, wojewódzkimi, krajowymi i zagranicznymi uczelni, stowarzyszeń regionalnych i społecznych.

Był wybitną indywidualnością o wielkim autorytecie.

Profesor Edmund Prost odszedł 20 stycznia 2008 r. Pochowany został na Cmentarzu Ewangelickim, przy ulicy Lipowej w Lublinie.

Opracowanie: **Redakcja**